

Peir, sem dvalið hafa langvistum á heimili þessara hjóna, hafa dáðst að hinni ágætu sam-búð þeirra, og hve samtaka og sköruleg öll heimilisstjórn þeirra hafi verið bæði utan húss og innan. Í heimili, þar sem mörg börn eru á mismunandi aldri og oft margt vinnuhjúa, þarf að kveða mikið að húsbændunum svo að ætíð sje þar ró og friður, en Ölvaldsstaðahjónunum hefur tekist það báðum jafnt, að hafa þann aga á heimili sínu, án þess að þurfa að beita hörðu við neinn. Hverjum einum var nóg að vita vilja þeirra, og eftir honum fanst öllum sjálfsagt að breyta, og mun það sjaldgæft nú á tímum, að börn og hjú virði svo foreldra sína og húsbændur, og sýnir þetta máskje einna best manngildi hjónanna.

Á þessum 40 búskaparárum þeirra Jóns og Ragnhildar, hefur margan gest borið þar að garði, sem með þakklæti minnst gestrisni þeirrar og alúðar, sem þeir hafa orðið þar aðnjótandi, og hinni tryggu vináttu þeirra og drengskap í hvívetna munu vinir þeirra aldrei gleyma.

G. L.

Guðríður Pjetursdóttir.

Hinn 27. maí síðastl. andaðist frú Guðríður Pjetursdóttir prestsekkja í Höfða við Eyjafjörð. Hún var komin á tíræðisaldur og hafði lifað hjer fagra æfi og starfaríka. Hún fæddist í Saurbæ á Hvalfjarðarströnd 3. júlí 1840. Foreldrar hennar voru Pjetur Einarsson Hjaltested og Guðríður Magnúsdóttir prests í Steinnesi Árnasonar biskups á Hólum Þórarínssonar, en amma frú Guðríðar sál. var Anna Þorsteinsdóttir prests í Stærra-Árskógi Hallgrímssonar, föðursystir Jónasar Hallgrímssonar skálds. Foreldrar hennar bjuggu nokkur ár í Saurbæ á móti sjera Ólafi föðurbróður hennar, og andaðist faðir hennar þar úr mislingum árið 1846. Nokkru síðar fór hún með móður sinni að Læk í Melasveit og var hjá henni til fermingar. Eigi voru skólarnir á uppvaxtarárum hennar eins og nú, en undirbúning sinn undir lífið fjekk hún á hinum góðu heimilum, sem hún dvaldi á.

Árið eftir að hún var fermd var hún hjá sýslumanninum í Borgarfjarðarsýslu, á Höfn í Borgarfirði, en 15 ára gömul fór hún til sjera

Þórðar Jónassen og frú Margrjetar konu hans, dóttur Ólafs Thórarénsen á Hofi í Hörgárdal, og var hjá þeim í 6 ár, fyrst í Lundi í Lunda-reykjadal og síðar á Ósi í Hörgárdal. En í júní 1861 kom hún að Höfða og giftist prestinum þar, sjera Gunnari Ólafssyni prests Þorleifssonar, sem þá hafði fyrir nokkru mist fyrri konu sína af barnsförum og átti 5 ung börn. Þá var frú Guðríður 21 árs, er hún kom að Höfða, og dvaldi þar síðan, það sem eftir var æfínnar, í 70 ár. — Aðkoman var að ýmsu leyti dapurleg, en verkefni mikið fyrir hendi. Sjera Gunnar var að visu vel gefinn maður og hið mesta ljúfmenni, en esnahagurinn var þröngur og eigi vandalaust að taka við stjúp-móðursk yldun-um, og setjast að í tvíbýli, því tengdafaðir hennar, sjera Ólafur Þorleifsson, bjó á nokkrum hluta jarðarinnar. En alt hepnadist þetta vel og æfistarf hennar þarna varð blessunarrikt. Má vel heimfæra til hennar hið fagra erindi Þorst. Gíslasonar skálds, sem jeg las nýl. í «Óðni»:

»Hún kom eins og geisli, og kvaddi' eins og geisli, sem kvíknar og ljómar og fölnar og deyr.
Menn glöddust, sem hana í lífinu litu.
Svo leið hún í burtu og sjest ekki meir«.

Hún flutti með sjer gleði og birtu að Höfða, og átti jafnan sinn góða þátt í þeim bjarta blæ, sem hvíldi yfir því heimili, meðan hún dvaldi þar, hversu sem kjörin breyttust.

Þau sjera Gunnar og frú Guðríður eignuðust 3 syni, dó einn þeirra ungur, en hinir eru Þórður hreppstjóri í Höfða og Björn, sem lengi var útgerðarmaður á Kljáströnd, en er nú við verslun á Norðfirði. — Um það leyti, sem sjera Gunnar hætti prestsskap, fengu synir hans Þórður og Baldvin skifti á Höfða í staðinn fyrir Greni-vík, sem eftir það var prestssetur allmörg ár, bygðu stórhýsi í Höfða og gerðu þá jörð að

Guðríður Pjetursdóttir.

einu fegursta og besta býli sýslunnar. Á því mannarga rausnarheimili lifði frú Guðríður lengi eftir að maður hennar ljest (árið 1900) og naut hinnar bestu aðbúðar og margra ánægjustunda í fjölmennum ástvinahóp.

Hún var frið sýnum, hjört og broshýr á svip, hreinlynd og góðsöm húsmóðir og var boðin og búin að rjetta hjálparhönd, þar sem hún vissi þess þörf og gat því við komið. Hún naut og jafnan frábærlega mikilla vinsælda og virðingar í sveit sinni, og fá munu heyrst hafa hallmælin í hennar garð. Alla æfi var hún iðjúsöm og fjell sjaldan verk úr hendi. Þegar hún var orðin háöldruð varð hún fyrir slysi og studdist við hækju eftir það. Þó var hún undrahress og fljót á fæti, og þótt ástvinamissir og ýmiskonar andstreymi mætti henni hin síðustu ár, þá ljet hún eigi hugfallast. Hún studdist við guð í trú og trausti, hvað sem að höndum bar, og brosti til hinstu stundar gegnum tárin. — Síðustu árin gat hún ekki komist til kirkju, en í vetur, sem leið, fjekk hún að heyra messurnar frá Reykjavík vegna Útvarpsins, og áttu þær guðspjónustur góðan þátt í því, að gera henni síðustu þjáningavikurnar þolanlegri. Svo mikla ánægju hafði hún af þeim og ýmsu öðru, er útvarpið færði henni. Hún lá rúmföst 2—3 síðustu mánuðina sem hún lifði og skildi við lífið hjartsýn og vonglöð í sátt við alla. Mannmargt var við útför hennar hinn 6. júní og flestir munu þar hafa fundið og viðurkent með skáldinu, að

»eitthvað frá fjærlægum ópektum heimi
hún átti', eins og geislinn, sem kemur og fer«.

A. G.

Afmæliskvæði

til hjónanna Jóns söðlasmiðs Pálssonar og Sigríðar Snorradóttur í Brennu í Lundarreykjadal á áttatræðis-
afmæli hennar 16. nóvember 1930.

Jeg sat hjer í leiðslu við símann í dag,
er segir oss tíðindi og fleypur,
og undraðist mannvitsins orku og lag,
og Edison þótti mjer sleipur.
Og huga minn undrun og aðdáun batt,
hve orkunnar notfærast lindir.

En skyldi það vera' að þeir segi það satt,
að síminn hann geti flutt myndir?

Jeg veit ekki hvernig það vildi til þá,
er var jeg með sannfæring rýra,
að sviplega skjótt fyrir sjónir mjer brá
þeim sýnum, er frá vil jeg skýra.
Það var eins og fortjaldið viki þar frá,
það varð eins og skýrst orðið getur,
jeg atburði liðna í ljósmyndum sá,
svo Loftur ei gjörir þær betur.

Í vorblóma æsku tvö ungmenni' eg leit
á inndælum, sólbjörtum degi,
og ást þeirra brann þeim í brjóstunum heit
og hjört von um framtíðarvegi.
Og mærin var fögur og mannvæn að sjá
og myndina' eg glögglega þekki.
Ei mikill að vexti var maðurinn sá,
en manngildið duldist þó ekki.

Á sýnina' eg hugfanginn horfði um stund
og hlustaði á símann og þagði,
hún vakti í brjósti mjer viðkvæma lund,
en var þegar horfin að bragði.
En síminn, sem óslitið suðar hvern dag,
hann sagði mjer skýrt það í eyra:
Um ungmenna þessara æfi og hag
þú átt að sjá dálítið fleira.

Þá annari mynd fyrir augu mjer brá,
þar áttu þau heimili í blóma,
og starfsemi ríkja og reglu jeg sá
og ræktar þar skyldur með sóma.
Af mannvænum börnum þá margt var þeim hjá,
sem mættu þar umhyggju og bliðu.
Í baksýn jeg þóttist þar sveinahóp sjá
sem störfu á dæturnar friðu.

Með símkvedju eg ávarpa Sigríði og Jón,
er sól þeirra hnigur að viði,
hin áttatræðu, göfugu, ágætu hjón,
sem urðu svo mörgum að liði.
Og þakka af alhuga æfinnar störf,
sem öll voru framkvæmd með sóma,
sveitinni, landinu og þjóðinni þörf;
það allir kunnugir róma.

S. J.